

Na srdci

(in)formační měsíčník vikariátu

7-8/24 Pelhřimov, regionu F. B. Vaňka

Biskup Václav Malý při letošní křemešnické pouti osobně pozdravil každého, kdo vycházel z kostela. Foto: Jan Mazanec

Doporučený
příspěvek 30 Kč

TÉMA: Modlitba chval

Bez těch, kdo jsou ochotni se sdílet, by časopis nebyl

*Milé čtenářky, milí čtenáři,
když začal loni tento zpravodaj vycházet, byl původní náklad 850 kusů a ten začal brzy klesat. Říkal jsem si, že bych měl nějak jezdit přesvědčovat lidi, aby časopis četli. Za tímto účelem jsem navštívil některé kostely, kde jsem byl naposled před 20 lety. Ale zarazilo mě, jak tam poklesl počet účastníků a stoupl průměrný věk.*

Postupně jsem ale začal věci vidět jinak. Začal jsem být vděčný za to, že časopis může vycházet, a také za čtenáře i přispěvovatele. Říkal jsem si: Dobře, na mše asi chodí méně lidí, ale ti, co zůstali, zřejmě žijí svou víru hlouběji. A dokonce mají odvahu se o to třeba právě v tomto časopise podělit s ostatními - "obyčejní" lidé tu mluví o svém náhlém obrácení, o uzdravení z nemoci nebo o plodech modlitby růžence v malé kapli.

Přišlo mi to podobné jako s naší armádou: před rokem 1989 měla asi 200 tisíc lidí, ale většina tam byla z donucení. Dnes má zhruba desetinu lidí, profesionálně vyzbrojených a vycvičených vojáků. A já mám tu možnost se potkávat s těmi, kteří jsou docela dobře vyzbrojeni vírou v Boha - ať už jsou to přispěvovatelé, organizátoři akcí nebo čtenáři. Bez nich by tento časopis nebyl nebo by byl povrchní. I díky nim a díky řadě kvalitních akcí začínám věřit tomu, že v našem vikariátě probíhá citelná duchovní obroda.

I já vidím drobné zázraky: náklad časopisu se zastavil na 600 kusech, vyšel i při mém úrazu lokte nebo poruše v tiskárně. A ještě něco: Když skládám nové číslo, nikdy nevím, kolik bude mít stránek. Tiskárna žádá násobek osmi. A zatím to vždy vyšlo 1-2 stránky od násobku osmi, což je neuvěřitelné. Dvě stránky totiž vždy nějak předělám, ale tři nebo čtyři by šly dost těžko.

Proto děkuji čtenářům a přispěvovatelům za spolupráci, kněžím za důvěru a své ženě Pavle za to, že toleruje, když se mnou před uzávěrkou nového čísla není rozumná řeč.

Jan Mazanec, redaktor

Na srdci - měsíčník farností vikariatátu Pelhřimov. Za obsah odpovídá vikář P. Josef Sláčík. Redaktor: Jan Mazanec (775 269 206, mazanec@centrum.cz). Registrace: MK ČR E 24463.

Příští uzávěrka: 18. 8. Jedno číslo vyjde asi na 30 Kč. V nákladu 600 kusů tiskne Rain, Jindřichův Hradec. Děkujeme za příspěvky.

Výběr z liturgického kalendáře - 7-8/2024

- 3. Svátek sv. Tomáše, apoštola**
- 4. Sv. Prokopa, opata
- 5. Slavnost sv. Cyrila, mnicha, a Metoděje, patronů Evropy**
- 7. Čtrnáctá neděle v mezidobí**
- 11. Svátek sv. Benedikta, opata, patrona Evropy**
- 14. Patnáctá neděle v mezidobí**
- 15. Sv. Bonaventury, biskupa a učitele církve
- 16. Panny Marie Karmelské
- 21. Šetnáctá neděle v mezidobí**
- 22. Svátek sv. Marie Magdalény**
- 23. Svátek sv. Brigity, řeholnice, patronky Evropy**
- 24. Sv. Šarbela Makhlūfa, kněze
- 25. Svátek sv. Jakuba, apoštola**
- 26. Sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
- 28. Sedmnáctá neděle v mezidobí**
- 31. Sv. Ignáce z Loyoly, kněze

- 1. Sv. Alfonsa Marie z Liguori, biskupa a učitele církve
- 4. Osmnáctá neděle v mezidobí**
- 5. Posvěcení římské baziliky Panny Marie
- 6. Svátek Proměnění Páně**
- 8. Sv. Dominika, kněze
- 9. Svátek sv. Terezie Benedikty od Kříže, patronky Evropy**
- 10. Svátek sv. Vavřince, jáhna a mučedníka**
- 11. Devatenáctá neděle v mezidobí**
- 14. Sv. Maxmiliána Marie Kolbeho, kněze a mučedníka
- 15. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie**
- 16. Sv. Štěpána Uherského
- 18. Dvacátá neděle v mezidobí**
- 20. Sv. Bernarda, opata a učitele církve
- 22. Panny Marie Královny
- 24. Svátek sv. Bartoloměje, apoštola**
- 25. Dvacátá první neděle v mezidobí**
- 28. Sv. Augustina, biskupa a učitele církve
- 29. Umučení sv. Jana Křtitele

Kalendárium - náš vikaritát

Horní Cerekev a okolní farnosti

5. 7. a 2. 8. - první pátek, H. Cerekev a Počátky, 17.00 adorace, možnost svátosti smíření, v 18.00 mše svatá
20. 7., pouť do Kostelního Vydří (v případě dostatečného počtu zájemců - ti se mohou hlásit do 7. 7. na 608 069 206)
25. 7. a 29. 8. - Veselá, 12.00 - 18.00, adorace Nejsvětější svátosti
28. 7., 9.30 - Veselá, hlavní mše pouti ke sv. Jakubovi.
3. - 25. 8. - Počátky, Antiochia, misijně-(pre)evangelizační program pro děti, dospělé i seniory (viz plakátek)
18. 8., 14.00 - Zdešov, pouť k Panně Marii Nanebevzaté

Chvojnov a okolní farnosti

5. 7. a 2. 8., 18:00 - Chvojnov, první pátek (mše svatá, adorace k Nejsvětější svátosti)
19. 7., 17:00 - Chvojnov, adorace před Nejsvětější svátostí, 18:00 - mše svatá
18. 8., 8:00 - Chvojnov, poutní mše svatá

Kamenice nad Lipou a okolní farnosti

5. 7., 18.00 - Kamenice n. L., mše k sv. Cyril a Metoději, a požehnání
7. 7., 14.00 - Vlásenice, poutní mše v kapli sv. Prokopa
22. 7., 16.00 - hřbitovní kaple sv. Máří Magdalény na Bradle, poutní mše
27. 7., 15.00 - Včelnička, poutní mše v kapli sv. Anny
- Svátek Nanebevzetí Panny Marie:
- 17. 8., 15.00 - Mirotín, poutní mše svatá
 - 18. 8., 11.00 - Metánov, poutní mše svatá / místo Častrova/
 - 18. 8., 14.00 - Benešov, poutní bohoslužba

Nový Rychnov a okolní farnosti

6. 7., 13.00 - Chrástov, poutní mše svatá k Navštívení Panny Marie a setkání rodáků
7. 7., 14.00 - Opatov, Farský kázek, Českobratrská církev evangelická pořádá setkání - kázání br. Jan Keřkovský, pěvecké sdružení Canteva, sdílení, občerstvení...

17. 8., 18.00 – Hojkov, poutní mše svatá k Nanebevzetí Panny Marie
18. 8., 8.00 – Nový Rychnov, poutní mše svatá k Nanebevzetí Panny Marie, 16.00 požehnání a posezení na faře při muzice
25. 8., 9.30 – Dušejov, poutní mše svatá ke sv. Bartoloměji
31. 8., 14.30 – Milíčov, mše svatá k setkání rodáků a požehnání obecního praporu
14. 9., Branišov - Větrný Jeníkov pořádá rodinnou pěší pouť ke sv. Anně u Pohledu, podrobnosti v zářijovém čísle

Pelhřimov a okolní farnosti

5. 7. a 2. 8., 22.00 – Pelhřimov, farní sál, Modlitby mužů
6. 7. a 3. 8., 7.30 – Pelhřimov, kostel, Živá růže, po mši snídaně
12. 7., 18.00 – Křemešník – pokračuje Křemešnické léto (viz plakátek)
19. – 21. 7. a 16. – 18. 8. – Pelhřimov, farní sál, 40hodinová adorace
20. 7. a 17. 8., 18.00 – Pelhřimov, kostel, Mariánské večeradlo (viz plakátek)

PERSONÁLIE

V létě se změní kněží v Černovicích a Chvojnově

Jak bývá se začátkem prázdnin zvykem, dochází i letos ke změnám ustanovení kněží. Našeho vikariátu se budou týkat dvě změny.

Z Černovic do kláštera v Želivě odchází **P. Augustin Ján Grambal, OPraem** a nahradí ho **P. Jarosław Józef Ścieraszewski**, který dosud působil ve farnosti Bílá Hůrka v naší diecézi a spravoval i kostely v Protivíně,

Nákří a Záhájí na pomezí Písecka a Českobudějovicka.

A právě na jeho místo se bude stěhovat **P. Jozef Fekete, SJ**, který působil pouhý rok ve Chvojnově. Za něj má nastoupit **P. Benedikt Rudolf Machalík, OPraem**, který dosud vykonával funkci vikáře vikariátu Náchod a zároveň faráře v Novém Městě nad Metují.

Děkujeme oběma odcházejícím kněžím za jejich službu v našem vikariátu a oběma příchozím přejeme, aby se jim u nás líbilo. Všem vyprošujeme Boží požehnání.

Matice Křemešnická o.p.s.
Vás zve na

KŘEMEŠNICKÉ LÉTO 2024

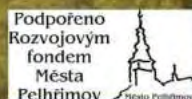
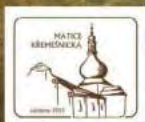
Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku
začátek v 18h, vstupné dobrovolné

- 14.6. P. Mgr. Marián Pospěcha - bohoslužba a přednáška na téma "Radostná církev 21. století"
- 12.7. P. Mgr. Marek "Orko" Vácha, Ph.D. - bohoslužba a přednáška na téma "Chut' žít"
- 19.7. P. ThLic. Josef Prokeš - bohoslužba a přednáška na téma
"Síla křtu - jak žít ze křtu v každodennosti života?"
- 26.7. Koncert skupiny ŘEKNI VŠEM
- 2.8. P. Michal Giacintov O.S.B. - bohoslužba a přednáška na téma
"Hospodinovy cesty jsou nevyzpytatelné" (svědectví a novokněžské požehnání)
- 9.8. P. Mgr. Václav Vacek - bohoslužba a přednáška na téma "Ježíšův učedník 21. století"
- 16.8. P. Pavel Šimák - bohoslužba a přednáška na téma "Farnost jako polní nemocnice"
- 30.8. PROFESIONÁLOVÉ - hudební skupina ze Žďáru nad Sázavou
doprovod bohoslužby a koncert po bohoslužbě

29.11. v 18h Kostel Nejsvětější Trojice na Křemešníku

SPIRITUÁL KVARTET

Vstupenky v prodeji online na stránkách Matice Křemešnické o.p.s.

Od září se opět otvírají kurzy Alfa - v Pelhřimově

Milí přátelé z farností Pelhřimov, Nová Cerekev a Rynárec, přijměte srdečné pozvání na Alfu - sérii interaktivních setkání, kde můžete diskutovat o životě a o křesťanské víře v neformálním, zábavném a přátelském prostředí. Kurzy Alfa budou probíhat každou středu od 11. září do 27. prosince od 18 do 21 hodin na faře v Pelhřimově. Jsou zdarma. Součástí kurzů je i sobota s Duchem svatým, která proběhne 26. října. Na každém setkání bude mimo jiné společná večeře, krátká přednáška a setkání ve skupinkách. Z důvodu návaznosti témat je nutné zúčastnit se celého kurzu. Počet míst v kurzu je omezený, je nutné se přihlásit co nejdříve, nejpozději **do 20. srpna**, a to v sakristii kostela sv. Bartoloměje v Pelhřimově nebo na telefonním čísle 728 857 527. Těšíme se na Vás!

Alfa tým

ALFA OČIMA ÚČASTNIC:

Měla jsem svojí soukromou víru, s níž jsem o tom nepotřebovala mluvit. Hledala jsem Boha v esoterice, léčitelství či přednáškách o minulých životech. Ale stále častěji jsem narážela na svědectví lidí, kterým změnil život kurz Alfa. Všimla jsem si inzerátu na Alfu v Želivě. Setkání začínalo zpíváním chval, večeří, přednáškou k tématu a potom následovala diskuse ve skupinkách. Čím dál víc jsem se těšila na další pátek, na nové

setkání Alfy. Byl to začátek mého nového života s Bohem.

Marie Minářů, Pelhřimov

Kurzy Alfa splnily moje očekávání. Byla to milá a srdečná setkání s příjemnými lidmi, dokonce jsem si i zazpívala! Ale hlavně jsem se naučila hlouběji přemýšlet o své víře. Co jsem dříve jen tak přešla, teď se snažím sama promýšlet. Kurzy bych doporučila spíš nevěřícím, kterým by setkání mohla otevřít cestu k víře - aby poznali Boha.

Jaroslava Mezerová, Letny

28.07.2024 - 7.8.2024

PROJEKT TAU

zhasínající slunce.

Smrtelná mise.

Dobrodružství a víra.

Pomozte nám zachránit svět.

Více info na
www.demdaal.cz

Demdaal

Mariánské večeřadlo

20.7.2024 od 18 hodin

17.8.2024 od 18 hodin

kostel sv. Bartoloměje
v Pelhřimově

...nakonec mě Neposkvrněné Srdce zvítězí!

ANTIOCHIA

Společenství Antiochia a farnost Počátky

zvou ke společným zážitkům
v průběhu letních prázdnin
pořádáných 3. - 25. 8. 2024.

Těšit se mohou děti a mládež,
pro které bude připraven pestrý
program plný her, pohybu, zábavy
a tvořivých činností.

Zváni jsou ovšem i rodiče, dospělí
a senioři, pro něž také budou
pořádány akce jako přednášky
a diskuse na zajímavá témata.

Jednou z nich bude přednáška
RNDr. Ondřeje Herzána (20.8.)
o pěší pouti z Brna do Porta.
A mnoho dalšího!

Nebude chybět ani program
v prostorách kostela, kam může
zavítat každý, kdo touží nejen
po ztišení a zastavení se v běhu
chaosu všedních dní.

Těšíme se na setkání s Vámi!
P. Martin Brácha a tým Antiochie

Více na www.antiochia.cz

Anketa ke kněžskému svěcení Vojtěcha Razimy

Foto z loňského
jáhenského svěcení:
Martina Řehořová/
Člověk a víra

Jelikož plánované kněžské svěcení Vojtěcha Razimy a jeho primice na Křemešníku se odehrává až po uzávěrce (18. 6.) tohoto prázdninového čísla, přinášíme alespoň malou anketu mezi jeho blízkými. Položili jsme jim shodnou otázku: "Co pro vás Vojtěchovo svěcení znamená a jak jste s ním cestu ke kněžství prožívali?"

Hana a Ladislav Razimovi, rodiče

Vojta vyrůstal jako spousta křesťanských chlapců, chodil s námi do kostela, ministroval u křemešnického oltáře. Velkou formací ve Vojtově duchovním životě bylo později společenství mladých křesťanů, jeho vrstevníků, se kterými se setkával a hrál v kapele a také setkávání se s kněžími, kteří mu byli dobrým příkladem a vzorem.

Vojtovo rozhodnutí, že by chtěl vstoupit do kněžského semináře, které přišlo už na střední škole, nás tak ani moc nepřekvapilo. Cítili jsme, že si ho Bůh vyvolil. Znali jsme ho a věděli, že si vždy stanovuje vysoké cíle a tvrdošijně za nimi jde. Jeho rozhodnutí sloužit celý život Bohu a lidem jsme vždy podporovali, respektovali a stáli za ním.

Víme, že bude prožívat nejenom radosti, ale i nesnáze všeho druhu. Naštěstí zná ještě jinou sílu, než tu vlastní.

Velmi si ceníme jeho rozhodnutí a hluboce před ním smekáme, neboť v dnešní konzumní společnosti a běhu života je takový krok opravdu hodný velkého uznání. Doufáme, že bude svým osobním postojem a životem podle Desatera rozdávat naději a víru všem lidem kolem sebe.

Jan Razima, bratr

Vojtovu cestu ke kněžství jsem prožíval asi jako cestu k jakémukoli jinému povolání. I když kněžství má jistě mnoho specifik, pořád je to svobodně vybraná cesta, jeden z mnoha způsobů, jak naložit se svým životem. Za tuto svobodu bychom měli být vděční.

Pamatuji si, jak se jednou na Křemešníku paní doktorka Rousová, která byla tenkrát svým věkem již na prahu devadesátky, podívala na Vojtu a špitla mi do ucha něco o tom, že hezkých genů je škoda. Podíval jsem se na něj taky a musel jí dát za pravdu. Ale tyto geny si vybraly jinou cestu...

Každý se rodíme s určitými sklony a talenty, které později do velké míry určují naši budoucí profesní dráhu. A Vojta se s potřebnými talenty pro kněžství jistě narodil. Samozřejmě jsem na něj hrdý.

Jan Hejda, kamarád

Pro mě to znamená hlavně naději. Pro církev, ale i pro mě, že takovýto - pro mě velmi inspirativní - člověk nás bude doprovázet k Pánu. Znamená to pro mě i obrovskou vděčnost za něj jako za člověka, za jeho rozhodnutí, ale i Bohu za to, že se fakt stará. Naše diecéze potřebuje nové, mladé kněze a jsem moc rád, že to bude právě Vojta. Myslím, že je to obrovské požehnání pro nás pro všechny.

Jeho cestu ke kněžství jsem prožíval spíš v sobě. Bavilo mě pozorovat, co jeho rozhodnutí dělá s ním, s jeho okolím a i se mnou, a jak to vlastně hrozně přitahovalo jeho kamarády. Bylo krásné vidět, jak to není jednoduché, jak on sám bojuje, zvláště v obklopení žen. Ale vždy jsem z něj měl pocit, že je opravdu odevzdáný Bohu a že je to pro něj čest, že si vybral právě jeho. Když jsem pak Vojtu poprvé slyšel kázat jeho vlastními slovy, byl jsem hodně hrdý a téměř dojatý, a to ještě nebyl knězem. Takže se moc těším, až bude a až spolu zajdeme na pivo nebo nějaký výběh (*koníčkem V. Razimy je běhání - pozn. red.*).

Chátrající svatou Annu zvelebí maďarští architekti

V architektonicko-krajinářské soutěži na revitalizaci kaple sv. Anny a jejího okolí (informovali jsme o ní na jaře) zvítězilo Építész Stúdió (autoři Tamás Ábrahám, Máté Pálffy a Gergely Kenéz)- návrhy vpravo. Porota vybírala z 27 návrhů, výběr potvrdili radní města 6. května.

Starosta Ladislav Med vyjádřil nadšení z velkého

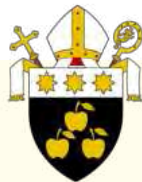

zájmu a zdůraznil, že každý z návrhů přinesl unikátní pohled na obnovu kaple sv. Anny. „Věříme, že se nám podařilo nalézt vhodnou formu obnovy kaple a novou náplň a podobu okolí této významné stavby,” uvedl. Soutěž poskytla městu představu o možno-stech řešení, ale pomohla zhodnotit ekonomické a časové limity projektu.

Poutní kaple sv. z přelomu 17. a 18. století je nyní bez střechy a v havarijním stavu. Vybraný návrh má za cíl nejen obnovit samotnou kapli, ale i vytvořit nové prostředí kolem ní, které bude sloužit veřejnosti a podtrhne historický význam tohoto místa.

Městský úřad Pelhřimov

Kalendárium - naše diecéze (i okolí)

1. - 6. 7., Lomec, Uvedení do kontemplativní modlitby - exercicie s P. Pavlem Polou - společná meditace, pobytem v přírodě, práce, liturgie a mlčení.

4. - 5. 7., Velehrad, Dny lidí dobré vůle - večer 4. 7. vystoupí J. Pavlica a Hradišťan, Jelen, Javory Beat aj., hlavní poutní mše 5. 7. v 10.30 h

5. 7., Želiv, hraná prohlídka - s názvem Trčkův duch, premiéra, začátky ve 13.00, 15.15, 17.30 a 19.45

10. - 14. 7., Brno, konference Charis (dříve název Charismatická konference), přednášejí mj. V. Kodet, J. Mihok, P. Bílková, J. Svobodová, V. Filipová, M. Kallus, J. Byrtus, P. Petrášková, P. Húšť, V. Kadlec

13. 7., Želiv, varhanní recitál - od 19.30, v rámci Želivského kulturního léta zahraje strahovský varhaník Vladimír Roubal

20. - 27. 7., Volyně, manželská setkání - kurz zaměřený na harmonické manželství a odpovědné rodičovství.

21. - 27. 7., Ktiš, Enter junior: 13 - 15 let, navazuje Enter camp: 16 - 21 let, (na něj do 8. 8. navazuje Enter plus - exercicie pro věk 22 - 25 let)

5. - 9. 8., Lomec, Duchovní pobyt a obnova s P. Petrem Benešem - téma: literatura a duchovní život, přednášející je autorem knihy Vzhůru srdce, která vyhrála anketu Katolického týdeníku.

10. 8., Želiv, koncert varhan a trubky - od 19.30, v rámci Želivského kulturního léta.

12. - 17. 8., Kroměříž, celostátní setkání animátorů - vystoupí mj. H. Imlaufová, M. Roubalová, R. Tichý a M. Novák

22. - 24. 8., Vsetín, United - křesťanský multižánrový festival, kapely, semináře, workshopy, balet, divadlo.

Z UPLYNULÝCH AKCÍ

Ohlédnutí za hlavní poutní mší na Křemešníku 26. 5.

Celebrantem hlavní poutní mše byl pražský biskup Václav Malý. Řada poutníků ocenila, že po mši stál u bočního vchodu a každému vycházejícímu podal ruku. Mnozí mu děkovali za to, co vykonal pro obnovení svobody v naší zemi, a vzpomínali na jeho odvážené vsunutí Otčenáše do demonstrace na Letné v listopadu 1989. Po mši jsme otci biskupovi položili následující otázky.

Při přímlovách a pak i v další části mše jste vyjmenovával země, kde jsou pronásledováni křesťané. Proč je třeba to zdůrazňovat?
Před rokem 1989 jsem mnohokrát osobně zažil solidaritu z okolního světa a velmi mě to posilovalo, když přišli pro mě zcela neznámí lidé a řekli: „My o vás víme, my se za vás modlíme.“ Proto cítím morální povinnost tyto dary, které jsem dostal, předávat dál. Samozřejmě přímo člověk často v těch zemích nemůže pomoci, ale modlitba nezná hranic. Proto na to chci upozornit vždycky při mši svaté, abychom si i my vážili, že tady sice žijeme ve svobodě, ale řada křesťanů ve světě nemůže svobodně vyznávat svoji víru. Dokonce jsou za to vězněni, pronásledováni nebo mučeni. A to jmenuji jen ty země, kde to pronásledování je nejzřetelnější. Ono se děje i leckde jinde.

Také jste zmínil téma předávání víry dětem. Jak to lze dnes dělat?
Dnes je to velmi obtížné, protože se vlivem počítačů a mobilů zcela mění způsob komunikace. Přitom při předávání víry je důležitý osobní rozhovor a samozřejmě dobrý příklad. Člověk určitě i z moderních technologií může získat nějaké informace důležité pro duchovní růst, ale nejde na to spoléhat, protože není nad to komunikovat tváří v tvář. To zůstává základem i při přidávání víry.

Jak se Vám líbí Křemešník? Máte k našemu kraji nějaký bližší vztah?

Naposled jsem přímo na Křemešníku byl asi před pěti lety, kdy jsem tu měl mši svatou a přednášku (*v rámci Křemešnického léta – pozn. red.*). Líbí se mi tu a kraj trochu znám. V mládí jsem jezdil do nedaletkého Branišova, kde jsem strávil mnoho pěkných chvil, ale to už je víc jak 50 let. A také se znám z disentu s Janem Litomiským (*stejně jako Václav Malý podepsal Chartu 77, žije ve Vyskytné – pozn. red.*), který tu dnes na mši byl. To mi udělalo ohromnou radost! (hm)

Každou ženu Ježíš stále miluje jako svou nevěstu

Nastal pátek 17. květnový den, bylo půl páté odpoledne. V pelhřimovské Myslivně se již podruhé sešly ženy z Pelhřimova a okolí, aby slyšely, uvažovaly a pocítily, co znamená název akce „Žena podle Božího obrazu“. Bylo to již třetí setkání žen, které chystají „Ženy ženám“.

Prvním bodem v programu byla mše svatá, kterou sloužil jediný muž v nádherně vyzdobeném sále – otec Josef Sláčík.

Po přestávce jsme mohly slyšet slovo k tématu, které připravila Kristýna Hejdová podle knihy Úchvatná od manželů Eldredgeových. Následoval gauč talk, kde nám čtyři ženy svědčily o tom, co pro ně znamená vztah s Ježíšem a jak se jejich život začal pod jeho vedením měnit.

Druhým vyvrcholením byly chvály, kde jsme si teorii mohly zažít v praxi. Každá žena si mohla zažít, že je jedinečná, krásná, milovaná, že je právě taková, jakou jí chtěl Bůh mít, že na ní není nic špatné, že je prostě úchvatná. A také to, že může být slabá, chybná, mladá, starší, že může mít velikost oblečení S nebo 2XL, že může být křehká, že může plakat, když potřebuje, nebo se smát, a Ježíš ji stále bude milovat jako svou nevěstu. Mohly jsme zažít, že Ježíš nás miluje tak, jako nikdo na světě, bez podmínek.

Byl to také čas krásného společenství, rozhovorů, setkání s Bohem a sebou samou, čas klidu a radosti. Myslím, že se každá žena v sále mohla volně nadechnout a zažít Boží přijetí a lásku.

Chceme poděkovat všem, kteří ke krásnému průběhu večera přispěli – zejména otcům Josefovi a Františkovi, že nám byli k dispozici ke svátosti smíření a rozhovorům, všem přímluvcům, kteří sloužili přímluvnou modlitbou, všem, kdo se za akci modlili, kdo poskytli finanční příspěvek a v neposlední řadě všem, kdo tuto akci pro nás s láskou připravili.

Leona Smrčková, Zajíčkov

Foto: Marie Kottová

Šest mužů z našich farností se připravilo na akolytát

V sobotu 25. května v českobudějovické katedrále předal biskup Vlastimil Kročil pověření pro mimořádnou službu pro podávání eucharistie 50 mužům, kteří absolvovali Kurz pro služebníky eucharistie. Vyslechli přednášky o liturgii, dějinách liturgie, službě lektora a akolyty a jejich postavení z hlediska kanonického práva a službě nemocným. Pověření je uděleno na dobu dvou let. Na základě něj mohou tito věřící pomáhat knězi s rozdáváním svatého přijímání a mohou přinášet eucharistii do nemocnic, do domovů důchodců nebo domů těm, kteří se do kostela nedostanou. Poté, co se osvědčí, mohou přijmout službu akolytátu.

Petr Samec, bcb.cz

Z našeho vikariátu tímto kurzem prošlo šest mužů: František Čekal, David Hajný a Miloš Matějů z Pelhřimova, Petr Vočhán z Větrného Jeníkova, Martin Šindelář ze Zajíčkova a Roman Březina ze Služátek.

Foto: Michal Klečka/Člověk a víra a Petr Samec

U příležitosti udílení akolytátu v katedrále svatého Mikuláše si udělali budoucí biřmovanci z dušejovské farnosti malý výlet i na zámek Hluboká n. Vltavou. **P. Petr Konopík**

Letošní Noc kostelů probíhala mimo jiné v Dušejově

Sieť fest v Nové Cerekvi probíhal v duchu olympiády

Foto: Eva Dušková
a Hana Pechová

První svaté přijímání 2. června v Nové Cerekvi

První svaté přijímání 9. června na Křemešníku

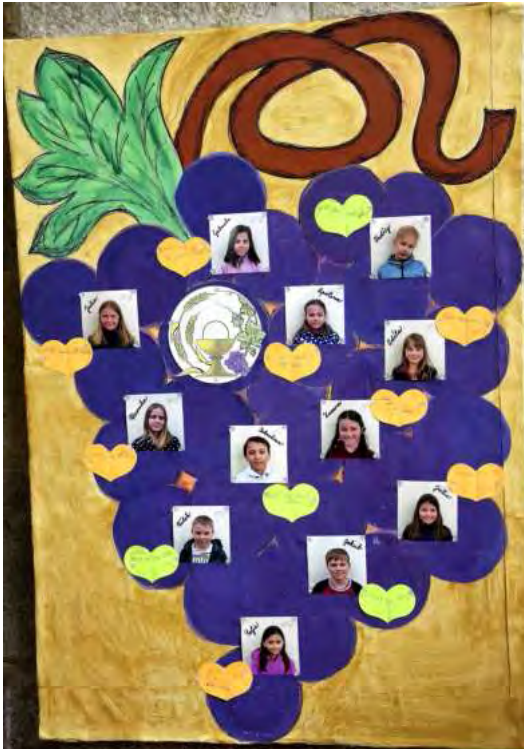

Foto: Štěpánka Hrdinová

První svaté přijímání 16. června v Pelhřimově

Farníci z Nové Cerekve opět prožili společné odpoledne

V neděli 9.června po mši svaté jsme se po půlroce opět sešli společně s naším otcem Františkem Žákem na faře. Po společném obědě jsme prožili krásné odpoledne. Jsme vděčni Bohu, že nás dává ve farnosti dohromady, provází nás svoji ochranou a je uprostřed našeho společenství.

Otci Františkovi upřímně děkujeme za jeho čas a péči, kterou nám věnoval. Všem účastníkům patří velké poděkování za čas věnovaný farnímu společenství a za vytvoření pěkné atmosféry. Všichni se už těšíme na příští setkání. Díky Bohu za krásné chvíle, které můžeme prožít.

Jaroslava Hánová, Nová Cerekev

Foto:
P. František Žák

Pěvecký sbor Kamínek - jeho koncert a historie

V neděli 9. června se v kamenickém kostele Všem svatých uskutečnil koncert smíšeného pěveckého sboru Kamínek, který pořádala Sjednocená organizace nevidomých a slabozrakých (SONS), pobočka Pelhřimov. Repertoár, který Kamínek předvedl, byl velmi pestrý - od písní lidových až po skladby současné. Na rozloučenou si sbor spolu s diváky zazpíval blues od Voskovce a Wericha s hudbou Jaroslava Ježka - Tmavomodrý svět. Velký potlesk bezmála stovky diváků svědčil o tom, že jsme společně prožili příjemnou hodinku nedělního odpoledne. *(Foto z koncertu vpravo nahoře)*

Kamínek je poměrně malý a mladý smíšený sbor. Za počátek jeho vzniku považujeme 13. březen 2015, kdy se na první zkoušce sešlo několik lidí, kteří měli chuť zpívat nejen o Vánocích v kostele. Slovo dalo slovo a vznikl sbor, který se postupně rozrůstal až na současných 20 členů. Mezi náš repertoár patří písně lidové, duchovní, spirituály a též úpravy moderních písní. V roce 2016 jsme se shodli na pojmenování Smíšený pěvecký sbor Kamínek, který má symbolizovat nejen naše město, ale i důležitost každého jednotlivého kamínku pro pevnost pomyslné zdi, kterou je náš sbor. Od doby vzniku nám taktovkou vládne naše sbormistryně paní Ivana Karašová.

Vystupujeme především v krásném kamenickém kostele Všem svatých, nejen o Vánocích a o Velikonocích. Spolu s místní římskokatolickou farností pořádáme Podzimní či Novoroční koncerty. Zúčastnili jsme se i několika festivalů sborového zpěvu jako například v Sezimově Ústí *(rok 2018 - snímek vpravo dole)*, Humpolci, Moravské Třebové, zpíváme ale i v okolních obcích.

Také udržujeme tradici setkávání tří sborů. Střídavě se navštěvujeme jednou za rok se sborem Smetana z Jindřichova Hradce a s Pěveckým sborem z Buštěhradu. Setkání jsou vždy zajímavá. Poznáváme, jaké skladby který sbor za uplynulý rok dokázal nacvičit a čím ostatní překvapí. Je též pozoruhodné, že se dokáže sejít jeden den zhruba 100 lidí, kteří mají společnou zálibu, a tou je sborový zpěv.

Věříme, že stejně jako hudba a zpěv naplňuje nás, tak i my přinášíme radost a dobrou pohodu našim posluchačům při koncertech.

Za Kamínek Josef David

Horní foto: Zdena Davidová,
dolní foto archiv sboru

Při Božím Těle se propojila eucharistie s hudbou

Slavnostním koncertem *Panis angelicus* s podtitulem *Eucharistie v hudbě velkých mistrů* završila farnost Chvojnov slavení neděle Těla a Krve Páně, 2. června.

Místní chrám se zaskvěl perlami klasické hudby, a to z interpretační dílny manželského páru Márie a Jána Blahutových, kteří se už minulý rok stihli hluboko zapsat do paměti místního publika díky koncertu *Zdrávas Královno*, 13. srpna 2023. Letošní koncert na eucharistické téma, na kterém zazněly převážně raritní díla mistrů z období hudebního baroka, klasicismu,

romantismu, včetně vrcholného belcanta a postromantismu, byl celým svým zaměřením a výběrem skladeb tak mimořádný a jedinečný, že je možné ho právem označit za světovou premiéru.

Téma koncertu dýchalo svou navýšenou hodnotou, jelikož interpreti Mária Blahutová (soprán) a Ján Blahuta (harmonium) předvedli díla velkých klasiků s vytříbeným mistrovstvím, které hladí, zve i vyzývá.

Milovníci krásy, hledači hloubky i přátelé vysokého umění se za nevšední hudební a duchovní zážitek odvděčili sytým, dlouho-trvajícím potleskem a vyžádáním si koncertního přídavku.

P. Jozef Fekete (překlad Tereza Páralová)

Foto: Tomáš Březina

Foto: Tereza Kostková
a Marie Moravová

Boží Tělo v Dušejově (níže) a N. Rychnově (vpravo)

Foto: Stanislava Tichá

Děti z náboženství se mohou dál scházet ve spolču

S předstihem jsme 7. června ukončili ve chvojnovské farnosti školní rok 2023/24. V něm navštěvovalo páteční hodiny náboženství 24 dětí. Vyučování probíhalo ve třech učebnách. Pro čtvrťáky a pátáky to byla zcela závěrečná hodina náboženství, a proto obdržely pamětní list. Setkávat se teď mohou každý měsíc formou farního spolča. Vrcholem dne byla mše svatá pro rodiny s dětmi. Po ní se rodiny opět přesunuly na faru a proběhlo příjemné setkání, při kterém se opékaly špekáčky a hrály hry. Pane Ježíši, provázej všechny děti po dobu letních prázdnin.

Tomáš Březina

Foto: Lucie Bartoňová

Vzpomínka na budoucnost

Navštívil jsem přítele Jana Saudka. Dozrál v moudrého starce. Přejítí rok oslaví devadesátiny. Stáří je podle něj skvělé, protože přestane vidět nepodstatné věci.

Nepoužívá mobil. Není na internetu. Nesleduje zprávy. Neví, co jsou sociální sítě.

Muž ze starého světa. Panic nové doby, který zůstal žít jeden život.

Ten svůj.

- Jste svobodný?
- Ne. Stále lžu.
- Kdy se člověk stane svobodným?
- Když nemá co ztratit a po ničem nemusí toužit.

Jeho fotografie jsou oknem do člověka. Snažil se ho jimi oslovit. Celého člověka. Jeho mateřství. Rodičovství. Lidský život od narození po smrt, který - jak říká - nemá být krátký a špinavý jako schody do kurníku. Život stojí za to, Karolko. To jsem chtěl říct.

- Co je na něm nejlhčí?
- Žít.
- A co je na něm nejtěžší?
- Všechno.

Navštívil jsem Jana Saudka. A potkal jsem šťastného muže. Panice odoláváajícího informačnímu smogu, který nás dělá zranitelnými. A nešťastnými. Viděl jsem moudrého muže, který zůstal žít jeden život. Ten svůj.

Přeji požehnané léto. Pokud možno s informační dietou a s nohou vykročenou směrem k člověku. Čeká na nás ve skutečném světě plném skutečných lidí. V něm se můžeme potkat. A udělat se navzájem šťastnými.

P. Karol Gottschalk Lovaš, farář v Božejově

Ilustrační foto: Edvard Munch - Starý muž

Chvála v životě modlitby: v čem pomáhá?

Tématem, které vidím jako velmi důležité pro duchovní život, je chvála v životě modlitby. Jsem pevně přesvědčen, že modlitba chval je velikým, bohužel námi často nedoceňovaným, darem Božím. Darem, který je nám Bohem nabízen, abychom na cestě k němu dělali pokroky.

„Šťastný je lid, který dovede oslavovat, chodí

Hospodine v záři tvé tváře. V tvém jménu jásají ustavičně a honosí se tvou spravedlností.“ Tyto verše Žalmu 89 napovídají, že ten, kdo na své cestě za Bohem objeví modlitbu chval, objevil zdroj svého štěstí. A kdo dá chvále pevné místo ve své osobní modlitbě, poroste v poznání Boha i v poznání sebe.

Chvála je jednou z nejmocnějších zbraní v duchovním boji. Je to velmi účinná zbraň proti malomyslnosti, smutku, vzdávání se, nedůvěře, proti celé řadě nejrůznějších těžkostí, které nás na cestě za Bohem obtěžují a znepřijemňují nám modlitbu a vůbec život. Katechismus říká: „Skrze chválu se Duch svatý spojuje s naším duchem, aby dosvědčoval, že jsme Boží děti“ (KKC 2639). Sám Duch svatý tedy přichází do modlitby chval, aby nás při ní vedl a chránil před útoky Božího nepřítele.

Zde se ptáme: Potřebujeme, aby nám Duch svatý dosvědčoval, že jsme Božími dětmi? Vždyť jsme to už tolikrát slyšeli! Ano, ale skutečnost, že velmi často jako děti Boží nežijeme, nám dokazuje, že toto vědomí máme jen v hlavě (rozumu), ale ne v srdci! A proto na synovský vztah k Otci zapomínáme. Často přemýšlíme takto: „Ano, jsem Boží dítě, ale ... teď mě Bůh nemůže mít rád, protože jsem udělal toto ..., teď je taková situace, teď je to, teď je ono.“

Takže potřebujeme být stále přesvědčováni o tom, že jsme Boží děti, aby nám toto vědomí sestoupilo „z hlavy do srdce“. A k tomu dochází v modlitbě chvály. Sám Duch svatý nám v této modlitbě dosvědčuje, že jsme Boží děti.

Ta nám také pomáhá uvědomovat si hodnotu Božích darů, které jsme dostali, dostáváme a ještě dostaneme! I voda, kterou se automaticky ráno umývám, nebo to, že se vůbec ráno probouzím v

Při chválách je možné se projevit i tancem nebo pomocí praporů. Anebo jen tiše sedět a naslouchat. Ilustrační foto: Jakub David/Člověk a víra

posteli, že mám kde spát ... takové obyčejné věci! I za to je třeba Boha chválit. Ne kvůli Bohu, že by On to potřeboval ke svému štěstí, ale kvůli nám. To my ke svému štěstí si potřebujeme stále znovu uvědomovat, že nás Otec má rád a že nás denně obdarovává. Chvála stírá prach všednosti z darů, které dostáváme.

Já sám jsem darem od Boha

Chvála nám také pomáhá uznat vlastní hodnotu. Kolik z vás už z celého srdce Boha chválilo za sebe sama? A přitom jedním z prvních velkých darů, které jsem od Boha dostal, jsem já sám! Se vším, co mám a jaký jsem. Jde o pravdivý pohled na sebe: Jsem zde, protože mne Bůh chtěl. Ve svých šestnácti, sedmnácti letech jsem byl silně zakomplexovaný a myslel jsem si, že nemám žádné dary. Nevěděl jsem, k čemu tu jsem, a myslel jsem si, že na mě Bůh zapomněl. V jednom společenství mne však moji bratři naučili chválit. A pak se můj pohled na sebe sama změnil. Chvály léčí naše komplexy méněcennosti, sebe-nepřijetí, nespokojenost se sebou samými, nedůvěru v sebe...

Dalším velmi důležitým plodem chvály je poznání Boha. Chvála nám postupně odhaluje, jaký je Bůh. Ve chvále je možné se s Bohem intenzívně setkat, zakusit jeho blízkost. A spolu s děkováním chvála

přináší do našeho srdce pokoj. Kolik lidí je zmítáno nepokojem... A tohoto nepokoje můžeme být zbaveni a obdarováni Kristovým pokojem – právě skrze modlitbu chval a díky.

V neposlední řadě je chvála přípravou na život v nebi. Správnou odpovědí na otázku: „Co dělají svatí v nebi?“ je prostá věta: „Chválí Boha.“ Chceme-li tedy do nebe, zabývejme se chválou už nyní – a Bůh nám dá zakusit nebe na zemi.

Nemá-li se modlitba chvály omezovat jen na spontánní projev vnitřního hnutí, pak bych měl chválit, i když se mi právě nechce ... A přicházejí chvíle, kdy se cítíme na dně. „Tak teď mám chválit? Za co ...?“ Tehdy je třeba nejprve pravdivě před Bohem otevřít své srdce: „Bože, mně se vůbec nechce modlit, mě to nebaví, jakoby se mi ani nechtělo žít.“ A pokud tento krok nezpůsobí naši proměnu, a nepřijde pokoj, pak je třeba se nepoddávat skleslosti, ale pokojně zůstat v rozhodnutí, že chci žít k Boží chvále – i v tomto stavu...

Bůh mě chce a miluje, proto žiji

Často totiž naši špatnou dispozici k modlitbě způsobuje jenom to, že se Božímu nepříteli podaří vpravit nám do myšlení negativní pohled na nás samé i na svět, takže nevnímáme nic jiného ... Přitom prostá skutečnost, že žiji, může být předmětem chvály, protože kdyby mě Bůh jen na okamžik přestal chtít, přestanu existovat. On mě však chce, tedy pořád miluje, proto tu jsem a žiji.

A když si ani po usilovné snaze mé srdce nedá říct a zůstane smutné, pořád tu zůstává moje snaha chválit a děkovat Bohu i v té chvíli. A ta činila Bohu velikou radost. A tehdy věz, človíčku: MILOVAL JSI BOHA! Modlil ses, i když ti to vůbec nic nepřinášelo. Miloval jsi. Máš za sebou lekci nezištné lásky. A neboj se, Otec tě brzy bohatě odmění.

Chvále se člověk většinou musí učit. V úvodu zmíněný verš zní: „Šťastný je lid, který dovede oslavovat.“ Jde tedy o dovednost, kterou lze získávat. A nejsnáze se člověk učí chválit ve společenství těch, kdo už mají určitou zkušenost. Přesně vzato předmětem chvály nejsou na prvním místě Boží činy, ale aby Bůh byl vyvýšen, protože je a jaký je. Tedy: „Chválím tě, Bože, za to, že jsi; chválím tě, že jsi takový, jakého tě poznávám, že jsi Spasitel, Bůh, přítel lidí...“ A tak dále. Tím není řečeno, že Boha nemůžeme chválit za jeho díla

a činy, ale jde o uznání Boha jako Boha, chválíme ho pro něho samotného.

Chvála je i dobrou pomůckou pro zpytování svědomí. Zakončuji-li den jenom tím, že si připomínám své prohřešky a pak jich lituji, není to nejlepší uzavření dne. Kdežto když den uzavírám připomínáním si Božích činů a začnu za ně Bohu děkovat a chválit ho, naplním své srdce Duchem svatým, který se už sám stará o to, aby na pozadí Božích činů lásky začala vystupovat i má pochybení a mé zkratky.

Osobně jsem přesvědčen, že chvála má své místo i ve chvíli těsně po hříchu. Hříchem jsem totiž Bohu odepřel určitý svůj podíl chvály, a když si to uvědomím, lituji toho a chci to hned nějak napravit, mohu začít Bohu děkovat a chválit ho právě za to, že mi znovu dal poznat a pocítit mou slabost.

Chvála vůbec nemusí být halasná nebo hlasitá. Možná se mnohým vybaví hned rozjásané společenství s rukama nad hlavou a všelijaký lomoz a hluk... Ne; chvála pramení z našeho srdce, a klidně tedy může být jenom v něm. Lze se doma modlit Sláva na výsostech, najít si nějaký žalm anebo chválit vlastními slovy.

Přeji vám tedy, aby se každému z vás modlitbu chval podařilo do vašeho modlitebního života zařadit. Aby vás Bůh vedl skrze chválu, abyste zakoušeli jeho přítomnost v modlitbě vůbec a abyste se tak čím dál více proměňovali v křesťany, na kterých je vidět, že znají Boha, udržují s ním kontakt, a že jsou ve svém křesťanství šťastní.

P. Antonín Marek Příkaský

(Karmel 3/1999, kráceno – celý text mj. na www.vojtechkodet.cz)

Národní den modliteb v Betlémské kapli, kde chválili lidé z různých církví. Foto: Robert Beníček

Anketa organizátorů chval v našem regionu

Takzvaným „chváličům“, tedy lidem, kteří organizují chvaly, jsme položili následující otázky:

1. Co Tobě osobně chvály dávají, jak je prožíváš, co při nich cítíš?
2. Máš dojem, že jsme zvyklí Boha spíš pořád prosit než chválit?
3. Jak moc je potřeba chvály naplánovat (rekvizity, výběr písní a slov) a nakolik nechat vanout Ducha svatého?

Tereza Bartošková, Hagios, Bělá

1. Při chválách se snažím co nejvíce zaměřovat na Pána. Zapomenout na všechny mé starosti, problémy a být vděčná za to vše, co pro mě ON dělá. Když Boha chválím, cítím takový blažený pocit, velikou vděčnost a zároveň pocit, že si takovou lásku, jakou mi dává, nemůžu zasloužit.

2. Myslím si, že to tak je. Možná jsme až moc zahledění na naše potřeby, za které neustále prosíme. Poté, co nám jsou dopřány, mnohdy i zapomeneme poděkovat. I já sama se někdy při modlitbě přistihnu, že pořád za něco prosím. Pak si řeknu, že Pán vlastně všechny mé prosby zná a že je nemusím omílat pořád dokola. Ale chvály a díky není nikdy dost.

3. Písničky na chvály nikdy nevyberu za pár minut, ale trvá mi to třeba týden. Veškerý čas před chválami se snažím vnímat, jaké písničky mi Bůh posílá do mysli - a většinou jsou to právě ty písně, které někdo z příchozích lidí potřebuje slyšet. Prostě veškerou přípravu chval je nejlepší konzultovat s Bohem.

Kateřina Ettlerová, Nová Cerekev

1. Chvály jsou pro mě osobním setkáním s živým Kristem. Během nich intenzivně vnímám, že se nebe dotýká země. Doslova se otevírá nebe a sestupuje na zem. Jsem Pánu velmi vděčná, že je to on, kdo v tomto čase koná, přiznává se k nám a používá nás jako svůj nástroj pro rozšiřování

pokoje, radosti a své uzdravující lásky. Pro mě je možnost chválit Pána potvrzením, že on plní touhy, které nám dal do srdce, a když

povolá ke službě, tak také obdaruje.

2. Myslím, že hodně záleží na zvyklostech dané lokality. Pelhřimovská farnost je díky konaným seminářům v Duchu svatém výjimečná. Přirozeněji se totiž chválí, pokud má člověk s Bohem osobní zkušenost. Zároveň je nutné dodat, že i prosit je v pořádku, dokonce jsme k tomu v Písmu několikrát vyzýváni. Ve chvále předkládáme a odkládáme svá trápení a obracíme svůj pohled na Boha, který má moc věci zdánlivě neměnné změnit. Jsme vedeni k tomu, abychom chválili Pána v každém čase – v dobách radosti, ale i těžkostí a bolestí (viz Žalm 146).

3. Příprava chval plně závisí na inspiraci od Ducha svatého. Od počátku jsme si vědomi, že je nutné mít naslouchající srdce. Velkým darem je pro mě společenství. Každý z týmu naslouchá Pánu a pak se společně snažíme jednotlivé střípky složit do mozaiky. Co se vizuální oblasti týče, tak je pro mě klíčové, aby nezastínila a neodváděla pozornost od Krista. Zároveň jsem vděčná za službu přímluvné modlitby, kdy přímluvcí stojí jako modlitební stráž během samotných chval. Fascinuje mě toto společné dílo!

David Loula, Dům modliteb (Hnízdo), Jiřice *(tam se na chválách pravidelně setkávají evangelíci a katolíci)*

1. Pro mě osobně jsou chvály místem setkání s Bohem, s Ježíšem Kristem. Tam nejsilněji prožívám Boží přítomnost, jeho lásku a moc. Častokrát prožiji i vnitřní uzdravení a upokojení, když jsem z něčeho rozhozený. Také poznávám sám sebe, to, k čemu mne Pán povolal a prožívám utvrzení v tomto povolání. A také vidím své nedostatky, ale to mne nevede k pocitu odsouzení, ale k osvobozující milosti, kdy skrze pokání mohu prožít odpuštění hříchů a očištění srdce.

2. Prosby jsou určitě také důležité, v nich před Pánem vyléváme svá srdce a přinášíme mu své potřeby. Ježíš řekl: „Proste a bude vám dáno...“ V chvále však dochází k uznání Boží velikosti, dáváme mu čest - a to je něco, co celý duchovní svět fascinuje, a nejvíce pak to, když člověk chválí Boha uprostřed utrpení. Jób přišel o všechno, o děti, o majetek, o zdraví, a přesto vzdal čest Bohu, když řekl: „Hospodin dal, Hospodin vzal, buď jeho jméno požehnané.“ Ďábel nedo-

káže pochopit, že člověk může skutečně milovat Boha, on si myslí, že s Bohem děláme nějaké obchody, ale nezištné lásce nikdy neporozumí. A je důležité ve chvále dávat prostor Duchu svatému, protože máme Boha uctívat v duchu a pravdě. Tento prostor dáváme tím, že Bohu nasloucháme, co on dělá a co nám chce říci. Tak, jak existuje naslouchající modlitba, existuje naslouchající chvála.

3. Myslím, že je správné vše dobře připravit, ale pak být otevření pro změnu. Změna má být vyhrazená Duchu svatému. On během uctívání vždy něco tvoří, něco staví. A my máme jít s ním, ne si jen „zazpívat“. Jde tedy o to, abychom se otevřeli i pro prorocké vanutí Ducha svatého. A je důležité uvádět lidi do svobody, aby všichni měli možnost se zapojit a přinést modlitbu, prorocké slovo nebo novou píseň. Pokud vytvoříme bezpečné a svobodné prostředí, pak se častokrát sami divíme, jaké vzácné poklady v sobě lidé nosí.

Tomáš Březina, Služátky

1. Chvála je pro mě úžasnou modlitbou, při které se snažím soustředit pouze na Pána a spočinout v jeho náruči. Je to čas, kdy mě od něj nic neodvádí, "vypínám" problémy každodennosti a jsem s ním takový, jaký jsem.

2. Nedovolím si zcela soudit, ale řekl bych, že prosba vychází z lidské přirozenosti, protože se tak chováme denně, jednáme totiž stále stylem „něco za něco“. A je velmi těžké se od tohoto postoje odpoutat. Snad proto pak častěji prosíme, než děkujeme a chválíme. V žádném případě bych se ale neopovážil modlitbu chval vyvyšovat nad jiné modlitby, ta pestrost je krásná a každému vyhovuje jiný způsob setkání s Bohem. Spíše je důležité si položit otázku, zda Bohu vůbec nějaký čas v denním shonu věnujeme.

3. V počátcích mi „prakticky“ nejvíce pomohla kniha *Cesta chvály a uctívání* od Rónána Johnstona, jenž mi přinesla cenné rady a zkušenosti, jak chvály vést. Vřele ji doporučuji! Samotná příprava chval nikdy nestojí na jednom člověku, podílí se na tom celé společenství a vanutí Ducha svatého při tom hraje nezastupitelnou úlohu. Jedná se o proces trvající zhruba jeden měsíc. V tomto časovém prostoru se alespoň dva chváliči pokoušejí naslouchat a vnímat Boží slovo.

Vše pak spolu sdílí a sestavují kostru modlitby. Dlouhý časový rozptýl je důležitý, abychom pocítili jistotu, že jsme dali prostor Pánu, aby to celé bylo jeho dílo a on byl ve středu dění. My jsme pouhými nástroji. Otevření Duchu svatému jsme i během samotných chval, často se stává, že ačkoliv je vše připraveno, dojde ke změně.

Věděli jste, že chválit se dá i online přes internet?

Nemůžete se nebo se z nějakého důvodu nechcete fyzicky účastnit chval ve svém okolí? Pak je tu možnost online chval. **Zdislava Hajná** z Pelhřimova (která je sama členkou místní chválové kapely) má asi 70člennou skupinu v aplikaci WhatsApp a těmto lidem zhruba jednou týdně posílá termín s odkazem, díky kterému se v domluvený čas propojí v aplikaci Zoom. Pokud vše funguje, zapne si kameru a díky ní vysílá to, jak doma s

kytarou zpívá a modlí se. Ostatní mohou kameru využít, ale nemusí.

Zdislava se tak připojila k dalším uctíváčům, jejichž on-line časy jsou vidět kromě WhatsApp skupiny také modře probarvené v kalendáři na **www.ihopp.org**. V kalendáři dále můžete vidět časy červeně probarvené, tj. které probíhají přímo v prostoru domu modliteb v Praze, nebo zeleně probarvené, které probíhají na různých místech, ale v soukromí – neveřejně.

„Celé to zaštiťuje Mezinárodní dům modlitby, který má vizi naplnit trvalou modlitbou, chválou a uctíváním našeho Pána, nepřetržitě a napříč celou naší zemí, tedy z různých míst, regionů, okresů... Věřím spolu s dalšími, že to má ohromný vliv na duchovní klima a požehnání pro naši zem,“ vysvětluje.

„A je povzbudivé vidět, kde všude se chválí. A super je i to, že přes Zoom na sebe můžeme reagovat i navzdory velkým vzdálenostem. Pokud byste se k nám chtěli přidat buď jako někdo, kdo také povede chválu, modlitbu, nebo čtení Bible, nebo jako účastník, napište mi mail na **zdislavahajna@gmail.com**. Věřím, že je tento počín něčím, co Hospodin připravil pro tyto dny,“ dodává Zdislava Hajná.

Při covidu přišlo moje obrácení, musela jsem ale dál bojovat: sílu jsem našla v modlitbě a v postu

Sice jsem zažila určitou nepatrnou Boží milost na pouti na Křemešníku už asi před 15lety a od té doby jsem se začala trochu Bohu přibližovat, ale pořád jsem před svým onemocněním covidem žila dva životy: jeden s Bohem, ale to byla jen hodina v neděli na mši a zhruba 10 minut denně modlitba. Zbytek byl život pro svět a pro sebe.

Když jsem dostala covid, první noc jsem nespala, měla jsem zimnici, bušení srdce a strach. Ani druhou noc jsem se nevyspala a kvůli tomu jsem se ocitla v hluboké beznaději, až depresi. Po těchto dvou nocích jsem se psychicky cítila jako na smrtelné posteli. Promítnul se mi celý můj dosavadní život.

A cítila jsem, že z té beznaděje mi může pomoci jedině Bůh. Modlila jsem se - sice bezmyšlenkovitě, ale hodně - a četla jsem si časopis Milujte se, kde mě oslovil článek o blahoslaveném 15letém Carlu Acutisovi z Itálie.

A najednou do té beznaděje přišel do mého srdce nádherný pokoj z nebe a s ním i nádherná, nepopsatelná a nadpřirozená Boží láska. Tu jsem chtěla hned dávat dál, protože byla tak veliká, že nešlo si ji nechat pro sebe. Dva měsíce jsem prožila jako v pohádce, vylepšila jsem si všechny vztahy v rodině (mé snachy mám od té doby jen ráda, už na nich nehledám žádné chyby, vidím jen to dobré) i na pracovišti. Všechny lidi jsem milovala a cítila jsem, jako když skrze mne jedná Pán Ježíš. Bylo to krásné.

A bylo mi strašně líto, že jsem s touhle krásnou láskou neprožila celý život. Bylo mi najednou strašně líto, že jsem mohla být lepší matkou, lepší manželkou, lepší dcerou, sestrou, švagrovou, kolegyní...

Po dvou měsících ta Boží láska postupně odezněla. Ale já jsem tu lásku do srdce chtěla znova! Navíc jsem s lítostí zjistila, že staré zlovyky zase vyplavaly na povrch. A tak jsem začala chodit každý měsíc ke zpovědi a začala poslouchat na internetu vše možné.

Nejvíce mě zaujaly přednášky Vojtěcha Kodeta – jako by každá byla určená pro mě. A stejně tak promluvy v kostele – v každé z nich jsem se najednou viděla. A za rok po té velké milosti v covidu jsem při jedné přednášce Vojtěcha Kodeta poprvé uslyšela naléhavý hlas: „Vykonej si životní zpověď“. A za 14 dní ten hlas podruhé: „Dostala jsi velikou Boží milost, čeká tě veliký úkol.“ Věděla jsem, že je to hlas z nebe.

Návrat marnotratné dcery

Chtěla jsem si životní zpověď vykonat na nějakém duchovním cvičení, a tak jsem se přihlásila do Želiva na seminář Otcovo srdce. Při něm jsem si uvědomila, že moje dětství bylo opravdu hodně složité. Před nejtěžším odpolednem v Želivě jsem ale před svatostánkem opět dostala do srdce Boží pokoj a lásku. Bez té Boží milosti bych to odpoledne asi nezvládla. Následovala strašně těžká noc, tak těžká, že ráno jsem musela dojít za otcem Tadeášem a poprosit ho o modlitbu za uzdravení našeho rodu hlavně ze strany taťky.

Taťka je hodně pracovitý a moc šikovný, ale pro manželství a rodinný život se ale vůbec nehodí. Modlitba pomohla, ale stejně jsem ze semináře odjížděla v rozpacích: povedlo se mi tam odpustit sobě, Bohu, mamce, ale taťkovi ne.

Asi po 14 dnech jsem si v Želivě domluvila životní zpověď (bylo to úterý loni před Velikonocemi), kterou jsem probrečela, a doslova a do písmene prožila návrat marnotratného syna. Bylo to nádherně osvobozující. Pak nastalo těžké období na pracovišti. A zase jsem to nedokázala zvládnout s pokorou Božího dítěte, ale nepochopení kolegů jsem zase řešila se světskou pýchou. Mezitím jsem objevila, že farnost Humpolec jede na pouť do Lurd - a moje mamka Lurdy milovala, tak jsem se rozhodla, že tam mamku vezmu.

Mamce bylo 78 let, strašně se jí to líbilo, a přestože v životě necestovala, zvládla to dobře. Z pouti jsem si vezla sošky Panny Marie naplněné lurdskou vodou a předala jsem je kolegyním v práci jako odpuštění za to, co se dělo na pracovišti předtím.

Modlitba za ukončení dlouholetého sporu

A pak přišel další světský problém, vrcholil dlouhodobý spor s jednou paní, který se táhl 20 let a nedařilo se ho vyřešit. A tak jsem se

rozhodla, že se za to budu modlit pompejskou nověnou (*tři růžence denně se modlí po dobu 54 dní – pozn. red.*). Z důvodu nedostatku času jsem se přestala dívat večer na televizi - a od té doby už se na ni prakticky nedívám (maximálně TV Noe, výjimečně nějaký film) a vůbec mi ta televize nechybí. Vojtěch Kodet upozorňuje, že pokud trávíme odpočinek u televizních zpráv a detektivek, tak to zlo se nepozorovaně dostává do naší duše - a nyní vidím, že má pravdu.

(Mému tatkově by určitě velmi prospělo, kdyby televizní zprávy přestal sledovat - nikdy jsem ho neslyšela, že by mamce řekl slova jako: „prosím, děkuju, promiň“, ale stále se rozčiluje a dokázal by nás hodiny poučovat o tom, co by měla dělat naše vláda nebo vláda ukrajinská). Teď žiju v pokoji a naději a za mír se modlím a postím.

Tu nověnou jsem začala na svátek svatého Dominika. Po 14 dnech jsem cítila, že mám svůj život odevzdat Bohu. Udělala jsem to, ale druhý den jsem si ho zase vzala zpátky. A takhle to šlo asi týden - až se mi povedlo opravdu svůj život odevzdat.

A začaly se dít zázraky: podařilo se mi odpustit tatkově. A také jsem byla pozvaná do hnutí Modliteb matek. Pocítila jsem, že se mám omluvit té paní, které se týkal ten celoživotní spor. Říkám: „Pane Ježíši, to nemyslíš vážně, já se jí budu omlouvat? Ona ublížovala nám i tolika lidem okolo!“ Já ji ublížila pouze tím, že jsem její jednání posuzovala. Asi za to měla být ta omluva, ale stejně jsem měsíc s Pánem Bohem zápasila, až jsem řekla: „Dobře, Bože, když jinak nedáš, tak se omluvím.“ A napsala jsem jí omluvu. Ona mi odepsala a z odpovědi jsem pochopila i svoji pýchu (až letos při jedné křížové cestě mi došlo, jak bychom to měli dělat vždy: Neodsuzuj druhé za jejich chyby, ale v chybách druhých hledej ty své).

Pak jsem znovu uslyšela hlas z nebe týkající se mého nevěřícího manžela, který od té doby spolu plníme, máme nyní krásné, tolerantní manželství.

Na pracovišti jsem stále nějak nevycházela se svoji nadřízenou. Až tak, že už jsem si říkala, že budu muset v práci asi skončit. A zase jsem vzala do ruky časopis Milujte se a přečetla si článek, jak nějaká paní měla příšernou školitelku, která ji ponižovala, ale ona za ni nechala odsloužit mši svatou - a ono se to vyřešilo. Tak jsem to udělala taky: mešní intenci jsem dala za svoji nadřízenou. A ono se to vyřešilo! I já jsem se k ní od té mše začala chovat trochu jinak, s

větší pokorou a snažila jsem se jí více porozumět. Sama mi pak řekla, že jsem se hodně změnila. Dnes mi dokonce vadí, když někdo posuzuje jí.

A pak jsem zase dostala vnuknutí, že za tu paní, co jsem se jí omluvila, se mám ještě modlit pompejskou novému. Tak to jsem říkala: „Pane Ježíši, to po mě chtít nemůžeš, já se pomodlím něco kratšího, ale pompejskou ne.“ Cítila jsem: „Pompejskou.“

Namítala jsem asi pět dní: „Vždyť mám nemocnou vnučku, za tu bych se přece měla modlit!“ Ale to bylo tak intenzivní, že tomu nešlo oponovat. A tak jsem se za tu paní modlila pompejskou nověnou. Nevím, co to udělalo s ní, ale mně to proměnilo srdce. Jsem svobodná, dokázala jsem jí odpustit a netáhnou s sebou už 20leté břímě nenávisti.

Pět kamenů proti zlu

A zase po čase znovu hlas z nebe: „Každý pátek drž půst za mír.“ Jak jsem do té doby držela v pátek půst od masa, tak od této chvíle, od 23. listopadu nejím v pátek nic, jenom piju čaj. A navíc to bylo tak silné a intenzivní, že jsem cítila, že to není jen úkol pro mě, ale že to mám šířit dál. A tak jsem rozesílala tyto zprávy o půstu kdekomu.

Cítila jsem v srdci, jakou má ten půst spolu s modlitbou obrovskou moc proti zlu - kdyby se přidalo dost lidí, věřím, že by skončila válka na Ukrajině a odvrátila by se třetí světová válka. Pokud mi někdy

povzbuzování k postu přijde marné (když to někdo nechápe a nechce se mu do toho), objeví se myšlenka: Za výsledek neodpovídáš, to není tvoje věc.

V Medžugorje, kde jsem byla letos v květnu, Panna Maria ve svých zjeveních nabízí pět kamenů proti zlu (*viz kartička - na protější straně*). Je to modlitba růžence – modlitba srdcem, půst, čtení Bible (jeho důležitost jsem objevila na letošním semináři Obnovy v duchu), měsíčně svátost smíření a eucharistie. Patrick s Nancy, kteří se přestěhovali do Medžugorje a postavili zde Hrad v nitru dle svaté Terezie z Avilly, tvrdili, že nejtěžší je půst. I na Podbrdu (místo prvních zjevení) jsem cítila, že mám o postu dál svědčit ostatním.

Panna Maria ví, že i půst zvládneme. Je to totiž obrovsky očistná věc na duchu i na těle. V pátek nemám hlad, nekručí mi v břiše, jen občas přijdou chutě – když vařím bezmasý oběd rodině nebo se v práci dávají chlebičky. Je mi lépe, než když jím, a mám radost, že jsem blíž Pánu Ježíši. A v pátek mi dochází spousta důležitých věcí, jsem milejší na druhé a odolnější vůči nepokoji, protože když ovládnete tělo, ovládnete se ve všem. Úžasný trénink sebeovládání.

Takže moje obrácení, které intenzivně začalo po covidu, pořád pokračuje, je stále co zlepšovat. Třeba odpuštění, které je potřeba každou chvíli, mi pořád nějakou dobu trvá, přitom bych chtěla odpouštět rychleji. Spoustu věcí musím vylepšovat. Ale proměnilo se mi srdce. Dřív jsem byla jiná, na všem jsem viděla nějaké chyby.

Lítost z toho, jak jsem mohla lépe žít před covidem, sice trvá, ale od letošních Velikonoc cítím velikou vděčnost za vše, co mám. I ta vděčnost je plodem postu. Přeju všem, aby tu Boží nadpřirozenou lásku zažili také a také všem přeju, aby také pochopili srdcem tu sílu postu. Proto se snažím to poznání o veliké moci postu předávat dál – a tak jsem založila na Whats Appu skupinku Půst za mír. Nedá mi to, prostě musím svědčit – rozdávat dál to, co jsem sama dostala. Chtěla bych povzbudit všechny křesťany alespoň k tomu, abychom společně vrátili pátky tomu, komu právem patří - Pánu Ježíši - abychom všichni zase drželi půst alespoň od masa, jako to dělaly naše babičky (a skvělé by bylo i od sladkostí, mobilů a televize). A věřím, že takový půst v pátek by byl prospěšný i pro naše děti, které žijí ve velikém blahobytu, který jim velice kazí jejich charakter.

Marie Marková, Častonín

*Drahé děti, volám vás k osobnímu obrácení. Tento čas je pro vás!
Bůh nemůže bez vás uskutečnit svůj plán.
Drahé děti, vzrůstajte den po dni modlitbou stále blíž k Bohu.*

**DÁVÁM VÁM ZBRANĚ
PROTI GOLIÁŠOVI.
HLE, VAŠICH
PĚT KAMENŮ:**

1. *Modlitba růžence - modlitba srdcem*
2. *Eucharistie*
3. *Písmo svaté*
4. *Půst*
5. *Měsíční zpověď*

MEĐUGORJE

® Souvenirs "Desiderio" - Bijakovici Podbrdo - 88266 Medugorie ©

**NECH POSVEČIT
TENTO
OBRÁZEK
A NOS HO S
SEBOU**

**“Kdybyste věděli,
jak vás miluji,
plakali byste
radostí”**

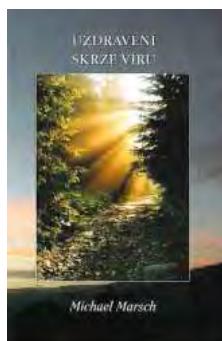
Medugorje

Miluje-li někdo kněze-drsňáky, tuto knihu nesmí minout. Josef Kordík volání po kněžství zaslechl na koupališti. Podepsal Chartu 77, sebrali mu souhlas, živil se rukama, dnes slouží jako vězeňský kaplan ve Valdicích. Ušel 3000 km do Compostely. „Originál, kterej si nikdy nevybral nic lehkýho,“ popsala ho disidentka Dana Němcová. Rozhovor pořídil Bob Fliedr.

Kontempace v modlitbě je něco jako turbo v autě: pokud ho máte, proč ho nevyužít? Málokdo je k tomuto tématu povolanější než maďarský jezuita Franz (Ferenc) Jalics, který byl při misii v Argentině půl roku za krutých podmínek vězněn. Tam se zrodila jeho touha kontempletovat, získat prostý, spontánní kontakt s Bohem - a své zkušenosti předkládá s mimořádnou empatií.

Medicína umí zázraky, přesto pacientů neubývá. Žijeme v blahobytu, v přebytku jídel, máme moře seberealizací, ale mnozí lidé nejsou šťastni. I nad tím se zamýšlí dominikánský teolog a psycho-terapeut Michael Marsch, který má zkušenosti s darem uzdravování a spoluvytvářel hnutí charismatické obnovy. Založil komunitu, která pečuje o duševně a tělesně nemocné lidi.

Zase Vácha? Zase něco hodně upřímného o celibátu, o úžasu z vesmíru a další ohrané historky? Řeknete si mnozí. Jenže pak si zas od něj přečtete něco, co vám najednou do sebe zapadne, a řeknete si: Kdo jiný má za církve mluvit v médiích, kdo jiný dostane 84 % hodnocení na databazeknih.cz, i když je pro konzervativce příliš moderní a pro modernisty příliš konzervativní. Rozhovor pořídila Renata Kalenská.

Marek Orko Vácha
Renata Kalenská

KDYŽ ZA NÁS BŮH NETAHÁ
KAŠTANY Z OHNĚ

Rektor kostela Pražského jezulátka, bosý karmelitán Pavel Pola v této přednášce na Lomci zmiňuje téma výchovy dětí. Ptá se, jestli by nám mělo vadit, že naše děti nežijí tak, jak jsme si představovali. "Dnes nestačí říct, že rodiče věří nebo babička věřila, ale každý si musí projít sám takový malý exodus," říká.

Jan Špilar je trvalý jáhen a kadeřník z Brna. Věnuje se přípravám snoubenců na manželství, doprovází manželské páry v krizích, vede projekty „Jsme jedno a není nám to jedno!“, „Svatba – a co dál?“ a „Horní místnost“. V tomto videu rozebírá téma partnerských vztahů mezi křesťany, a jak jsou ovlivněny dneškem. "Umí se vůbec katolíci seznamovat?" ptá se.

Tato holčina se s tím nepáře. "Modlíš se, a Bůh Tě neuzdravil? Máš slabou víru!" Charismatická Veronika Gažíková tvoří účty Divoká Tvorkyňa a Učeník Ježíša Krista. Na TikToku její energický projev sleduje 70 tisíc lidí. Nebojí se těžkých témat a je upřímná a sdílná: prošla si krizí, našla Ježíše a je to na ni znát.

Tip na pouť: Krakov - krakovská arcidiecéze

Oblíbený cíl řady českých poutí leží poblíž našich hranic. Krakov je krásné město samo o sobě, poutník ho nesmí vynechat hlavně kvůli dvěma světcům - Faustyně Kowalské a Janu Pavlu II. Někdejší papež se narodil v nedalekých Wadowicích a Krakov je spojený s jeho působením, v katedrále na Wawelu byl vysvěcen na biskupa.

Faustyna žila a zemřela ve zdejším klášteře sester Panny Marie Milosrdné a ve Svatyni (Poláci ji říkají Sanktuarium) Božího milosrdenství ve čtvrti Lagiewniki se nacházejí její ostatky. Dvoupatrová elipsoidní bazilika z let 1999–2002 připomínala loď, a přiléhá k ní 77 metrů vysoká vyhlídková věž, která připomíná stožár. První, co českého turistu po vstupu do objektu napadne, je: Tohle by se u nás nikdy nezaplnilo. Bazilika totiž pojme 5000 lidí. Na oltáři v hlavní svatyni je obraz Božího milosrdenství. Kdo nepohrdne světskou potravou, může si pak na Rynku (hlavní náměstí pod UNESCO) koupit kremówki, oblíbené cukroví Karola Wojtyły, či další s ním spojené suvenýry.

Soutěž: poznejte fotku

Minulý úkol Josefa Kubů (vlevo), **hřbitovní kapli v Těchobuzi**, správně uhodly Jaroslava Stárová a Marie Blažíčková.

Nové foto (vpravo) vybrala Jaroslava Stárová. Své tipy posílejte **do 15. srpna** na mazanec@centrum.cz nebo WhatsApp (775269206).

Kdo první uhodne, obdrží knihu z produkce Matice křemešnické, které tímto děkujeme.

